

znovu žalovati, k tomu směřuje právě žalobní prosba, o niž tu jde. Je proto neodůvodněná výtka odvolání, že žalobní prosba je neurčitá. Není tu proto tvrzené vadnosti řízení a bylo proto procesním soudem vším právem vyhověno žalobní prosbě přizpůsobené té okolnosti, že o jmění žalované strany zahájeno bylo vyrovnací řízení.

Nejvyšší soud změnil napadený rozsudek v ten rozum, že žalobní nárok zamítl pro tentokráte.

Důvody:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.). Dovolání nelze upříti oprávněnost. Podle nenapadeného zjištění odvolacího soudu bylo za sporu zahájeno vyrovnací řízení o jmění dovolatelově a právoplatným usnesením krajského soudu ze dne 16. října 1926 bylo potvrzeno vyrovnání, podle něhož věřitelé dostanou 35% pohledávek ve lhůtách vyznačených v napadeném rozsudku. Ve smyslu § 53 vyr. ř. zanikla tudíž zažalovaná pohledávka, pokud převyšuje vyrovnací kvotu, a co do splatnosti vyrovnací kvoty byl rozhodujícím jen obsah vyrovnání. Poněvadž rozsudek soudu první stolice byl vynesен teprve 18. října 1927, tudíž po právomoci shora zmíněného usnesení, náleželo soudu, by přihlížel k naznačenému účinku vyrovnání, a, poněvadž žalující strana sama připouští, že dovolatel splátky dospělé do vynesení rozsudku řádně zapravil, měl býti žalobní nárok, pokud převyšuje vyrovnací kvotu, zamítnut vůbec, co do zbytku pro tentokráte (srovnej rozhodnutí sb. n. s. čís. 7546). Dovolání bylo proto vyhověno a napadený rozsudek změněn v ten smysl, že se žaloba zamítá pro tentokráte, poněvadž to dovolatel výslovně tak navrhl.

Čís. 8617.

Není zmatečností (§ 477 c. ř. s.), změnil-li odvolací soud částečný rozsudek prvního soudu v rozsudek konečný, ač rozsudek prvního soudu v tomto směru nebyl žádnou ze stran napaden. Dovolací důvod čís. 3 § 503 c. ř. s. pro překročení mezí odvolacích návrhů jest tímto postupem opodstatněn jen, stala-li se jím reformatio in peius v neprospěch odvolatelův.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1929, Rv I 1070/28.)

Procesní soud první stolice nevyhověl žalobě o náhradu škody rozsudkem, označeným jako rozsudek částečný. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobce a potvrdil napadený rozsudek jako rozsudek konečný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e h:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu z důvodů čís. 1 až 4 § 503 c. ř. s. Zmatečnost spatřuje v tom, že odvolací soud změnil částečný rozsudek soudu první stolice v rozsudek konečný, ačkoliv žádná strana nenapadla rozsudek v tomto směru. Dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. jest však opodstatněn jen tehdy, je-li rozsudek odvolacího soudu zmatečným pro některou z vad, v § 477 c. ř. s. vyznačených. Avšak vada dovolatelem vytýkaná není v § 477 c. ř. s. označena jako zmatek a proto dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. není opodstatněn. Překročil-li odvolací soud meze odvolacích návrhů, byl by tím opodstatněn dovolací důvod čís. 3 § 503 c. ř. s. To však jen tehdy, kdyby se skutečně byla stala vytýkaná reformatio in peius v neprospěch odvolatelův, což však nelze tvrditi, poněvadž naznačenou změnou bylo jen znemožněno, by bylo rozhodováno v tomto sporu o vzájemných pohledávkách žalované, čímž dovolatel není nijak zkrácen ve svých právech.

Čís. 8618.

Vydražitelův nárok na odevzdání a vyklizení vydražené nemovitosti patří na řízení exekuční, pořad práva jest nepřípustný.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1929, R I 1026/28.)

Žalobce, vydraživ v exekuční dražbě nemovitost žalovaných a splniv dražební podmínky, domáhal se žalobou na žalovaných vyklizení a odevzdání nemovitosti. Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. D ů v o d y: Podle § 41 j. n. jest soudce povinen, by sám od sebe zkoumal žalobu v tom směru, zda jest k rozhodnutí příslušným, a by podle výsledku tohoto zkoumání žalobu podle ustanovení § 42 poslední odstavec j. n. odmítnul, když jest pořad práva vyloučen, zejména, když nutno věc vyřídit podle předpisů zákona v řízení nesporném a podobně. Odvolatelé, žalovaní tvrdí, že touto žalobou domáhá se žalobce rozsudku, by bylo uznáno právem, že jsou povinni z domku se vystěhovati, domek vykliditi a žalobci odevzdati, poněvadž domek právoplatným usnesením žalobci byl přiklepnut v exekuční dražbě do vlastnictví, žalobce splnil dražební podmínky, že pro něho vlastnické právo vtěleno a že žalovaní bez jakéhokoliv právního důvodu, jak žalobce tvrdí, v domku bydlejí. Poněvadž jde o vyklizení vydražené nemovitosti dlužníky, tvrdí odvolatelé, že vydražitel, žalobce, jest jen oprávněn exekuci podle § 156 a 349 ex. ř. domáhati se vyklizení domku proti nim, nikoliv však žalobou. Tento názor odvolatelův jest správný. Jde o řízení exekuční, ve kterém žalobní nárok, vyklizení vydraženého domku dlužníky po splnění dražebních podmínek má býti vymáháno, toto řízení však jest v podstatě